

Štvrtok 19. mája 2016

Text: 1M 11, 1 – 9

¹Vtedy celý svet používal jediná reč a rovnaké slová. ²Keď sa na východe ľudia pohli, našli rovínu v krajine Šineár a usadili sa tam. ³Povedali si: Poďme, narobme si tehál a dobre ich vypálme. Tak im tehly slúžili za kameň a asfalt za maltu. ⁴Potom si povedali: Poďme, vystavme si mesto a vežu, ktorej vrch by siahal po nebesá; tak si urobíme meno, aby sme neboli roztratení po celej zemi. ⁵Nato zostúpil Hospodín, aby videl mesto i vežu, ktorú stavali ľudskí synovia. ⁶Hospodín riekol: Je tu jeden ľud a všetci majú jednu reč; a to je len začiatok ich výčinov; teraz im už nič neznemožní vykonať, čo si zaumienia. ⁷Poďme, zostúpme a zmätme im tam reč, aby ani jeden nerozumel reči druhého. ⁸Tak ich Hospodín rozptýlil po celej zemi a prestali stavať mesto. ⁹Preto ho pomenovali Bábelom, lebo tam Hospodín zmiatol reč celému svetu a odtiaľ ich Hospodín rozptýlil po celej zemi.

Piesne: ES č. 178, 176

Zamyslenie nad Božím slovom:

Človek si stavia ciele, ktoré chce dosiahnuť. Tento trend môžeme pozorovať už od najstarších čias. Písmo sväté už v úvodných kapitolách podáva správu o métach, ktoré sa zrodili v ľudskom vnútri. V udalosti o stavbe babylonskej veže sme svedkami až troch predsavzatí: 1. dostať sa vysoko, dosiahnuť božské sídlo, 2. urobiť si meno, 3. zabezpečiť sa pred rozptýlením. Všetky tri méty neboli len métami starých čias. Zostali súčasťou histórie tohto sveta. Stále je prítomná túžba byť kdesi nad bežnými hranicami. Rovnako je prítomná aj túžba po sláve – urobiť si meno, ktoré by presiahlo rámec svojho času. Aj staviteľom veže išlo o vytvorenie si mena, ktoré by našlo uznanie nielen medzi súčasníkmi, ale aj u nasledujúcich generácií. Do stavby boli vložené aj nádeje, že spoločne vykonaný skutok bude spojivom, ktorý ich udrží pohromade, že bude ochranou pred záhubou. Ján Zlatoústý o správaní ľudí z tohto príbehu povedal: „*Človek namiesto toho, aby žil v istých hraniciach, túži mať stále viac a baží za stále väčšími vecami. Deje sa tak preto, lebo stratil schopnosť rozpoznať vlastnú ohraničenosť. Po tom, ako si zaobstará majetky a pozície, stratí z dohľadu pravú prirodzenosť a pachtí po takej výške, že sa nakoniec prepadne do priepasti.*“

Vynaložené úsilie teda neprináša predpokladaný úžitok. Dôvod je jediný: nemá porozumenie u Hospodina. Hospodín vidí a pozná zmyšľanie i konanie ľudí a v ničotu obracia to, čo si človek naivne myslel, že bude reprezentáciou jeho schopností a možností. Hospodín zostupuje a zasahuje. Namiesto slávy a jednoty prichádza rozptýlenie. Stavba je opustená a ľud putuje do rôznych kútov zeme. Snaha dosiahnuť vlastným úsilím a iniciatívou nebeskú bránu, vytvoriť si meno či zabezpečiť si jednotu ľudskými spôsobmi vedie vždy k zmätku a zániku. Až zoslaním Ducha Svätého je napravený ľudský zmätok a zosňatý z ľudí a národov trest, lebo v Ježišovi Kristovi, ktorý zhromažďuje rozptýlených, si ľudia opäť rozumejú. Amen.

Modlitba:

Hospodine, ktorý hľadiš na zem z nebeských výšin, vidíš myslenie i konanie človeka, tak často orientované a zakladané na cieľoch, ktoré nepočítajú s Tvojou mocou a prítomnosťou v živote jednotlivca i celých spoločností. Si svedkom snahy ľudí zabezpečiť sa prostriedkami, ktoré s Tebou nepočítajú a budujú len na klamných princípoch. Odpusť nám a zmiluj sa nad nami slabými. V mnohom vylej Ducha svojho Svätého, aby v tejto moci sme mohli žiť tu časne a raz pre zásluhy Tvojho Syna a nášho Pána Ježiša Krista aj večne. Amen.

Mgr. Anna Jakušová, námestná farárka v CZ ECAV Hronsek (ZVS)